

חברים ואפטר דליתים יקרים, שבוע טוב.

אני מרגיש גאווה קלה לעמוד כאן אתכם, ברגע שאם תרצו או לא, יהיה אחד המכוננים בחייכם. כרגע אתם אולי עדיין לא תופסים את גודל העניין, אך אתם זכיתם. זכיתם לגדול ולהתחנך בדגניה, להכיר כל שביל ודרך, כל מבנה וכל דשא. ועכשיו, יש לכם את כל הזמן שבעולם. פתאום באמת כל האפשרויות פרוסות לרגליכם, והשאלה "מה אתה הולך לעשות?" נהיית רלוונטית הרבה יותר מהשאלה אותה קצת התרגלתם לשאול "אז מה אני צריך לעשות?". לפניכם תקופת הצבא ושנת השירות, ואז, אולי, אם תרצו, איזה טיול נחמד, איפה שרק תרצו. ותוכלו להתלבט, במה ללמוד ואיזה סוג עבודה לקחת.

"למה אני מספר לכם את כל זה?" אתם שואלים? כי רק אז, בעוד כמה שנים, תבינו את הזכות הזאת שניתנה לכם. ניתנה לכם הזכות הגדולה לא רק לצמוח ולגדול מתוך מקום שכזה, אלא גם הזכות לחזור אליו, כחבר מן המניין. הזכות הזאת, שלא נקנית בכסף, כנראה תשב לכם באחורי הראש ותצוץ רק מדי פעם. לפעמים כזיכרון, לפעמים כגעגוע, ואולי לפעמים כמקור להשוואה, ותשאלו את עצמכם, מה באמת יותר טוב בשבילי.

ועוד דבר קטן ואחרון, כשתהיו כבר במעמד הזה שבן תצטרכו להכריע האם לשוב או להתביית במקום אחר, תזכרו שחלק בלתי נפרד מכוחה ואיתנותה של קבוצה הוא ביכולתה לחדש את עצמה, ולא רק לשמר. בעוד כמה שנים, אתם ולא אחרים כבר תהיו הכוח המניע, ואלה שהמבוגרים תולים בהם תקוות.

...

אז עכשיו, רגע לפני שאנו שולחים אתכם הלאה, לשירות, אתם תקבלו במעמד זה את התיק. זהו תיק בעל מראה רגיל, אותו מקבלים באופן מסורתי כל מי שמסיים י"ב בדגניה א', ולא בכדי נבחרה מתנה זו. התיק הזה מלא בכל טוב. זהו תיק שכולל בתוכו חוויות שצברתם כאן ב – 18 שנותיכם. מהגנת הראשונה יעד רגע זה. הוא מלא באנשים, שהכרתם, הערכתם, כאלה שלמדתם מהם, כאלה שאהבתם והערצתם וכאלה שאתם פחות אוהבים, אבל גם מהם הרי למדתם. זהו תיק מלא בערכים. של כבוד, של שוויון ושל חופש הביטוי. התיק הזה ילווה אתכם בכל מקום אליו תלכו, ויזכיר לכם תמיד שאת המשקל הזה שאתם לוקחים על גבכם, התחלתם לסחוב בדגניה.